

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีเพศ ภูมิภาคที่สังกัดประเภทการแข่งขันและตำแหน่งการเล่นต่างกัน โดยมีนักกีฬาเซปักตะกร้อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 ทั้งชายและหญิง จำนวน 288 คน เป็นกลุ่มประชากร คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากรจากประชากร 2 กลุ่ม คือ กลุ่มประเภททีมเดี่ยวและกลุ่มประเภททีมชุด โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรประเภททีมเดี่ยว 78 คน ประเภททีมชุด 130 คน แล้วทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบ Stratified Sampling

การรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

1. ใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต ซึ่งเป็นแบบประเมินที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากกรมสุขภาพจิต นักวิชาการและคณะผู้วิจัยว่ามีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นสูง เก็บข้อมูลส่วนบุคคลและความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา

2. ใช้แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬา ซึ่งคณะผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

- 1) ข้อมูลส่วนบุคคล
- 2) แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้เสิร์ฟ
- 3) แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้เตะ
- 4) แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้ตั้ง
- 5) แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน

แบบประเมินดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ว่าเป็นแบบประเมินที่มีความตรงเชิงเนื้อหา มีความชัดเจนและความกระชับสะดวกแก่การใช้งานในภาคสนาม เก็บข้อมูลทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาประเภททีมเดี่ยวทุกตำแหน่งการเล่น ตั้งแต่การแข่งขันรอบแรกจนถึงรอบชิงชนะเลิศ

3. เก็บรวบรวมรายงานผลการแข่งขันตั้งแต่คู่แรกจนถึงคู่สุดท้ายทั้งประเภททีมชายและทีมหญิง โดยรายงานผลการแข่งขันดังกล่าวจะต้องมีหมายเลขและชื่อ – สกุลของนักกีฬาทุกคนทุกคู่แข่งขัน เพื่อนำมาประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาในภาพรวมอีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้ทั้ง 3 ส่วนมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Ms Windows Version 11.0 วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 1) ข้อมูลส่วนบุคคลนำมา

แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ (Percentages) 2) ข้อมูลเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 3) วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬา โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) 4) เปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีเพศ ภูมิภาคที่สังกัด ประเภทการแข่งขัน และตำแหน่งการเล่นต่างกัน โดยการหาค่าที (T-test) และความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และหากพบความแตกต่างจะวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. นักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นชาย 128 คน หญิง 133 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 และ 51.0 ตามลำดับ อายุ 16 ปีลงมา 129 คน 17-18 ปี 113 คน คิดเป็นร้อยละ 49.4 และ 43.8 ตามลำดับ ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 71 คน มัธยมศึกษาตอนปลาย 181 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 และ 69.3 ตามลำดับ นักกีฬามาจากตัวแทนจังหวัดต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาคดังนี้

ภาค 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร 23 คน ชลบุรี 24 คน และปทุมธานี 10 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8, 9.2 และ 3.8 ตามลำดับ

ภาค 2 ได้แก่ นครสวรรค์ 23 คน และสุพรรณบุรี 24 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 และ 9.2 ตามลำดับ

ภาค 3 ได้แก่ ขอนแก่น 11 คน มหาสารคาม 10 คน และอุบลราชธานี 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2, 3.8 และ 6.9 ตามลำดับ

ภาค 4 ได้แก่ นครศรีธรรมราช 10 คน พัทลุง 12 คน ยะลา 8 คน สงขลา 12 คน และสุราษฎร์ธานี 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2, 4.6, 8.4 และ 3.8 ตามลำดับ

ภาค 5 ได้แก่ พะเยา 11 คน พิษณุโลก 12 คน ลำปาง 22 คน และลำพูน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2, 4.6, 8.4 และ 3.8 ตามลำดับ

นักกีฬาประเภททีมเดี่ยว 85 คน ทีมชุด 176 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 และ 67.4 ตามลำดับ ตำแหน่งการเล่นเป็นผู้เสิร์ฟ 86 คน ผู้เตะ 87 คน และผู้ตั้ง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0, 33.3 และ 33.0 ตามลำดับ นักกีฬาดังกล่าวเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ 1 ครั้ง 109 คน 2 ครั้ง 58 คน 3 ครั้ง 47 คน 4 ครั้ง 14 คน และ 5 ครั้ง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 41.8, 22.2, 18.0, 5.4 และ 0.4 ตามลำดับ ส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมาแล้ว 2-8 ปี ผ่านการแข่งขันกีฬา

นักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย กีฬาแห่งชาติ กีฬาชิงถ้วยพระราชทาน กีฬากรมพลศึกษา และกีฬาสำนักงานพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 34.5, 24.1, 14.2, 9.2 และ 2.3 ตามลำดับ

2. นักกีฬาชายมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 11 คน ด้านเก่ง 21 คน ด้านสุข 20 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6, 16.4 และ 15.6 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติ ด้านดี 87 คน ด้านเก่ง 87 คน ด้านสุข 88 คน คิดเป็นร้อยละ 68.0, 68.0 และ 68.8 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 30 คน ด้านเก่ง 20 คน ด้านสุข 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4, 15.6 และ 15.6 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ด้านดี 7 คน ด้านเก่ง 27 คน ด้านสุข 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3, 20.3 และ 15.6 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 95 คน ด้านเก่ง 86 คน ด้านสุข 97 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4, 64.9 และ 72.9 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติ ด้านดี 31 คน ด้านเก่ง 20 คน ด้านสุข 16 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3, 15.0 และ 12.0 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในภาพรวมจะเห็นว่า นักกีฬาชายมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 46 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 61 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9, 47.7 และ 16.4 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาหญิง มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 43 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 73 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3, 54.9 และ 12.8 ตามลำดับ

3. นักกีฬาที่มีอายุ 16 ปีลงมา มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 46 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 65 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7, 50.4 และ 14.0 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาที่มีอายุ 17-18 ปี มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 36 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 60 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9, 53.1 และ 15.0 ตามลำดับ

4. นักกีฬาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 27 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 33 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0, 46.5 และ 15.5 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 56 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 99 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9, 54.7 และ 14.4 ตามลำดับ

5. นักกีฬาภาค 1 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 4 คน ด้านเก่ง 6 คน ด้านสุข 8 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0, 10.5 และ 14.0 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 37 คน ด้านเก่ง 42 คน ด้านสุข 44 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9, 73.7 และ 77.2 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 16 คน ด้านเก่ง 9 คน ด้านสุข 5 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1, 15.8 และ 8.8 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 5 คน ด้านเก่ง 13 คน ด้านสุข 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6, 27.7 และ 21.3 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติ ด้านดี 33 คน ด้านเก่ง 31 คน ด้านสุข 34 คน คิดเป็นร้อยละ 70.2, 66.0 และ 72.3 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 9 คน ด้านเก่ง 3 คน ด้านสุข 3 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1, 6.4 และ 6.4 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 3 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 2 คน ด้านเก่ง 6 คน ด้านสุข 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1, 15.4 และ 12.8 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 23 คน ด้านเก่ง 26

คน ด้านสุข 24 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0, 66.7 และ 61.5 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 14 คน ด้านเก่ง 7 คน ด้านสุข 10 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9, 17.9 และ 25.6 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 4 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 4 คน ด้านเก่ง 12 คน ด้านสุข 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3, 19.0 และ 14.3 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 47 คน ด้านเก่ง 38 คน ด้านสุข 46 คน คิดเป็นร้อยละ 74.6, 60.3 และ 72.0 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 12 คน ด้านเก่ง 13 คน ด้านสุข 8 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0, 20.6 และ 12.7 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 5 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 3 คน ด้านเก่ง 11 คน ด้านสุข 14.5 คิดเป็นร้อยละ 5.5, 20.0 และ 14.5 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 42 คน ด้านเก่ง 36 คน ด้านสุข 37 คน คิดเป็นร้อยละ 76.4, 65.5 และ 67.3 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 10 คน ด้านเก่ง 8 คน ด้านสุข 10 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2, 14.5 และ 18.2 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว นักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด คือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 และสูงกว่าเกณฑ์ปกติน้อยที่สุด คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4

6. นักกีฬาประเภททีมเดี่ยว มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ด้านดี 4 คน ด้านเก่ง 12 คน ด้านสุข 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7, 14.1 และ 18.8 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข ด้านละ 59 คน คิดเป็นร้อยละ 69.4 สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 22 คน ด้านเก่ง 14 คน ด้านสุข 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9, 16.5 และ 11.8 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาประเภททีมชุด พบว่า มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ด้านดี 14 คน ด้านเก่ง 36 คน ด้านสุข 24 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0, 20.5 และ 13.6 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 123 คน ด้านเก่ง 114 คน ด้านสุข 126 คน คิดเป็นร้อยละ 69.9, 64.8 และ 71.6 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 39 คน ด้านเก่ง 26 คน ด้านสุข 26 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2, 14.8 และ 14.8 ตามลำดับ

7. นักกีฬาตำแหน่งเสิร์ฟมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 3 คน ด้านเก่ง 18 คน ด้านสุข 18 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5, 20.9 และ 20.9 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 61 คน ด้านเก่ง 56 คน ด้านสุข 60 คน คิดเป็นร้อยละ 70.9, 65.1 และ 69.8 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 22 คน ด้านเก่ง 12 คน ด้านสุข 8 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6, 14.0 และ 9.3 ตามลำดับ นักกีฬาตำแหน่งตั้งมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 7 คน ด้านเก่ง 19 คน ด้านสุข 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1, 22.1 และ 16.3 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติด้านดี 60 คน ด้านเก่ง 51 คน ด้านสุข 58 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8, 59.3 และ 67.4 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 19 คน ด้านเก่ง 16 คน ด้านสุข 14 คน คิดเป็นร้อยละ 22.1, 18.6 และ 16.3 ตามลำดับ นักกีฬาตำแหน่งเตะมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 7 คน ด้านเก่ง 11 คน ด้านสุข 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0, 12.6 และ 9.2 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปกติ ด้านดี 60 คน ด้านเก่ง 64 คน ด้านสุข 65 คน คิดเป็นร้อยละ 69.0, 73.6 และ 74.7 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ปกติด้านดี 20 คน ด้านเก่ง 12 คน ด้านสุข 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0, 18.6 และ 16.1 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว ผู้เตะมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติน้อยที่สุด คือ 27 คน คิดเป็น

ร้อยละ 31.0 และมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุดคือ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ส่วนผู้ตั้งมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด คือ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 36.0

8. ค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่ว่าจะจำแนกตามเพศ อายุ ระดับ การศึกษา ภูมิภาคที่สังกัด ประเภทการแข่งขัน และตำแหน่งการเล่น ความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ

9. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาในด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุขมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน ทั้งในภาพรวมและรายด้าน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถทางด้านทักษะทั้งในภาพรวมและรายทักษะทุกทักษะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

10. ผลจากการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาระหว่างเพศ ภูมิภาคที่สังกัด ประเภทการแข่งขันและตำแหน่งการเล่น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

การอภิปรายผลวิจัยครั้งนี้เป็นการอธิบายความตามตัวแปรและวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลัก โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬา 2) ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา 3) ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน และ 4) การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีเพศ ภูมิภาคที่สังกัดประเภทการแข่งขันและตำแหน่งการเล่นต่างกัน

1. ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬา

การวิจัยครั้งนี้ได้ข้อมูลจากนักกีฬาหญิงมากกว่านักกีฬาชาย 2 เปอร์เซนต์ เพราะโอกาสที่จะเก็บข้อมูลจากนักกีฬาหญิงมีมากกว่า เนื่องจากนักกีฬาหญิงพักอยู่ในที่พักร่วมกันทั้งหมด นักกีฬามีอายุระหว่าง 17-18 ปี 113 คน แสดงให้เห็นว่านักกีฬาจำนวนหนึ่งจากกลุ่มนี้จะไม่มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติอีก เนื่องจากอายุเกิน ชาติคุณสมบัติการเป็นนักกีฬาเยาวชน ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมในแต่ละจังหวัด แต่ละภูมิภาคจะต้องสร้างนักกีฬาใหม่ขึ้นมาทดแทน ซึ่งเป็นโอกาสดีที่ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีมจะได้ฝึกและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาควบคู่ไปกับการฝึกทักษะและสมรรถภาพทางกายด้วย นักกีฬาทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ แสดงให้เห็นว่าโอกาสของเยาวชนที่นับถือศาสนาอื่น ๆ เช่น ศาสนาอิสลามที่จะก้าวเข้าสู่การเป็นนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติมีไม่มาก เพราะแม้แต่นักกีฬาเซปักตะกร้อซึ่งเป็นกีฬาที่นิยมของเยาวชนมุสลิม ก็ยังไม่มีตัวแทนนักกีฬาที่เป็นมุสลิมผ่านการคัดเลือกเข้ามาร่วมการแข่งขัน ถ้ามีนักกีฬาเยาวชนมุสลิมเข้าร่วมการแข่งขันและเป็นตัวอย่างประชากรที่ศึกษาใน

ครั้งนี้ด้วย อาจจะทำให้จำนวนและค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดี เก่ง และสุข เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยม และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งมีผลกับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน นักกีฬาส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัดในแต่ละภูมิภาค และกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มากกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น 2.5 เท่า การที่นักกีฬาเยาวชนมาจากโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัดมากนั้น เพราะเยาวชนที่อยู่ในโรงเรียนกีฬามีโอกาสได้ฝึกกีฬาทุกวัน ฉะนั้นภูมิภาคใดที่ไม่มีโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัด ก็อาจจะมีนักกีฬาผ่านการคัดเลือกเข้ามาร่วมการแข่งขันน้อย หรือมีทักษะและสมรรถภาพทางกายด้อยกว่า ซึ่งส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลการแข่งขัน

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา เมื่อจำแนกพิจารณาตามตัวแปรอิสระตั้งแต่เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการแข่งขัน ภูมิภาคที่สังกัด และตำแหน่งการเล่นจะเห็นได้ว่า จำนวนและร้อยละของนักกีฬาส่วนใหญ่จะมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ จึงส่งผลให้ค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุข และรวมทุกด้านของนักกีฬาทั้งประเภททีมเดี่ยวและทีมชุดอยู่ในเกณฑ์ปกติ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยและสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิรัชศักดิ์ คลังชำนาญ (2547) ที่พบว่านักเทนนิสเยาวชนภาคอีสานมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ และยังเป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งที่นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ เพราะกรมสุขภาพจิต (2543) ถือว่า ผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ คือ ผู้ที่มีความสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสร้างสรรค์และมีความสุข การที่นักกีฬามีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาในแต่ละทีม แต่ละจังหวัด แต่ละภูมิภาค เมื่อนำนักกีฬามาประกอบทีมลงทำการแข่งขัน นักกีฬาในทีมนั้น บางคนอาจจะมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ ต่ำหรือสูงกว่าเกณฑ์ปกติ ผสมผสานกันไป ทำให้ทีมมีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ สามารถแสดงออกซึ่งความสามารถทางด้านทักษะได้ดีในระดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์แต่ละองค์ประกอบจะเห็นว่า ความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดี ($X = 53.66$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านเก่ง ($X = 50.34$) และด้านสุข ($X = 46.42$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิรัชศักดิ์ คลังชำนาญ (2547) ที่พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเทนนิสเยาวชนชายและหญิงในด้านดีสูงกว่าในด้านเก่งและด้านสุข และเมื่อพิจารณาจำนวนนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในแต่ละระดับจะเห็นว่า มีนักกีฬาอยู่จำนวนหนึ่ง ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ทั้งในด้านดี ด้านเก่งและด้านสุข และจะเห็นว่าจำนวนนักกีฬาในกลุ่มที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติจะมีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติ ยกเว้นความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี จำนวนกลุ่มที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติ มีมากกว่าจำนวนที่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติถึง 3.4 เท่า นั้นแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ควบคุมความต้องการของตนเอง มีความเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบ รู้จักการให้

การรับ และรู้จักภัย (กรมสุขภาพจิต, 2543) ในเปอร์เซ็นต์ที่สูงมากถึง 93.1 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษม สุขสมบุรณ์ (2540) ที่พบว่า นักกีฬาตะกร้อมีบุคลิกภาพด้านผูกไมตรีกับผู้อื่นมากที่สุด เพราะเป็นนักกีฬาที่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รู้จักการให้ การรับและรู้จักการให้อภัย การที่นักกีฬาตะกร้อมีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดีสูงนั้น นับว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก เพราะความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดี จะเป็นพื้นฐานนำไปสู่ความฉลาดทางอารมณ์ในด้านเก่ง และด้านสุข ประกอบกับกีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่เล่นเป็นทีม ถ้านักกีฬาที่มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ควบคุมความต้องการของตนเอง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รู้จักการให้ การรับ การให้อภัย ก็จะทำให้การประสานงานการเล่นภายในทีมทำได้ดีมากขึ้น

จากข้อมูลในภาพรวมจะเห็นว่า จำนวนนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด คือ ความฉลาดทางอารมณ์ในด้านเก่ง จำนวน 48 คน รองลงมาคือ ด้านสุขจำนวน 40 คน นักกีฬาเหล่านี้สมควรได้รับการพัฒนาอย่างยิ่ง และแสดงให้เห็นว่า อย่างน้อยมีนักกีฬาจำนวน 48 คน ที่ต้องการพัฒนาให้รู้จักตนเองมากขึ้น เสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พร้อมกับเพิ่มขีดความสามารถการตัดสินใจการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เพื่อจะได้แสดงออกซึ่งความสามารถด้านทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีนักกีฬาจำนวน 40 คน ที่ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมควรจะต้องสอดส่องดูแลให้เขามีความภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน รู้จักผ่อนคลาย ไม่เครียดหรือมีอาการกับผลแพ้ชนะมากเกินไป และมีความพอใจในสิ่งที่ตนเป็นอยู่ (กรมสุขภาพจิต, 2543) องค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นจุดอ่อนของนักกีฬาเซปักตะกร้อดังที่กล่าวมานี้ หากผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมหาวิธีการฝึกทักษะและเทคนิคทางจิตวิทยา (Psychological Skill Training : PST) มาแก้ไขจุดอ่อนเหล่านี้ได้ ก็จะทำให้นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ (Mental Toughness) เป็นการสร้างพลังทางจิตใจให้มีคุณภาพ มีสมรรถภาพพร้อมที่จะเผชิญกับภาวะกดดันในรูปแบบต่าง ๆ ได้ดีทั้งในภาวะกีฬา และภาวะแวดล้อมทั่วไปที่ส่งผลต่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน (ประณพพร จั่วงพานิช, 2550)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาในด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุขมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้น แสดงให้เห็นว่า ถ้านักกีฬาคนใดมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีสูง ก็จะมี ความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง และด้านสุขสูงตามไปด้วย ในทางกลับกัน ถ้านักกีฬาคนใดมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีต่ำ ความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่งและด้านสุขก็จะต่ำตามไปด้วย

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะทั้งในภาพรวมและรายด้านอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่มีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบรู้จักเห็นใจผู้อื่น มี

แรงจูงใจ มีมนุษยสัมพันธ์ มีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีความภูมิใจในตนเอง และพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ อาจจะไม่มีความสามารถทางด้านทักษะกีฬาหรือน้อยก็ได้ ในขณะเดียวกัน เยาวชนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในองค์ประกอบย่อยต่าง ๆ ที่กล่าวมาไม่สูง อาจจะมีความสามารถทางด้านทักษะกีฬาดีก็ได้นั้นแสดงให้เห็นว่า เรื่องของทักษะกีฬาเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล ซึ่งมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องของหลายองค์ประกอบที่จะทำให้เยาวชนหรือนักกีฬามีความสามารถทางด้านทักษะ เช่น

1) องค์ประกอบทางด้านรูปร่าง (ซูซูกิตี เวชแพทย์ และกันยา ปาละวิวัฒน์, 2536 : 359) ซึ่งเป็นเรื่องพันธุกรรม ชนิดรูปร่าง ขนาดและองค์ประกอบของร่างกาย เยาวชนหรือนักกีฬาเป็นแบบใด อ้วน (Endomorphy) ล่ำสัน (Mesomorphy) หรือผอมบาง (Ectomorphy) เช่น กรณีที่เยาวชนอ้วนมีชนิดรูปร่างแบบเอนโดมอร์ฟีย์ แต่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงในทุกด้าน ผู้ฝึกสอนนำเยาวชนคนนั้นไปฝึกกรีฑาลู่หรือวิ่งระยะสั้น หรือวิ่งระยะไกล ก็คงจะไม่เหมาะสม เขาไม่มีความสามารถทางด้านทักษะที่จะทำได้ ถึงแม้ความฉลาดทางอารมณ์จะสูงขนาดไหนก็ตาม เพราะร่างกายเป็นอุปสรรค ในขณะเดียวกัน เยาวชนหรือนักกีฬาผอมบางมีชนิดรูปร่างแบบเอกโตมอร์ฟีย์ แต่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง ผู้ฝึกสอนนำมาฝึกให้ เป็นนักกีฬา เพาะกายหรือนักกีฬายกน้ำหนัก ก็คงจะไม่เหมาะสมนัก เพราะรูปร่างไม่เอื้อที่จะฝึกให้เป็นนักกีฬานั้นได้ เป็นต้น

2) องค์ประกอบทางด้านสมรรถภาพทางกาย ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย หลายองค์ประกอบ เช่น ความเร็ว (Speed) ความสมดุลย์ (Balance) ความอ่อนตัว (Flexibility) ความว่องไว (Agility) ความแข็งแรง (Strength) พลังของกล้ามเนื้อ (Power) ความสัมพันธ์ของระบบประสาทกับระบบกล้ามเนื้อ (Coordination) ความทนทานของกล้ามเนื้อ (Muscular Endurance) และความทนทานของระบบหัวใจและไหลเวียนเลือด (Cardio-Vascular Endurance) องค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายเหล่านี้มีผลโดยตรงกับความสามารถทางด้านทักษะ ถ้านักกีฬาหรือเยาวชนคนใด มีความฉลาดทางอารมณ์ทั้งทางด้านดี เก่ง และสุข สูงกว่าเกณฑ์ปกติอย่างมาก แต่เป็นคนที่เคลื่อนไหวช้าไม่มีความแคล่วคล่องว่องไว ไม่มีความอ่อนตัว กล้ามเนื้อไม่แข็งแรง กล้ามเนื้อไม่มีพลัง ความอดทนของกล้ามเนื้อและระบบไหลเวียนเลือดไม่ดี ก็ไม่มีทางที่จะทำให้เยาวชนหรือนักกีฬาคนนั้นมีความสามารถทางด้านทักษะสูงได้

3) องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สนาม อุปกรณ์การฝึกซ้อมและการแข่งขัน ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม พ่อแม่ ผู้ปกครอง คู่แข่งขัน ผู้ชม งบประมาณและการสนับสนุนต่าง ๆ รวมทั้งบรรยากาศโดยรอบขณะที่ทำการแข่งขัน ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อความสามารถทางด้านทักษะของนักกีฬาที่แสดงออกมาทั้งสิ้น ถึงแม้เยาวชนหรือนักกีฬาจะมีความฉลาดทางอารมณ์สูงเพียงใดก็ตาม แต่ถ้าสนามและอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมไม่พร้อม ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมไม่มีความรับผิดชอบ พ่อแม่และผู้ปกครองไม่ให้การสนับสนุน คู่แข่งขันมีชื่อเสียงและความสามารถทางด้านทักษะสูงมาก งบประมาณสนับสนุน

ไม่เพียงพอ ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีผลต่อการพัฒนาและต่อการแสดงออก ซึ่งความสามารถทางด้านทักษะของนักกีฬาได้ทั้งในทางลบและทางบวก

การที่ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะของนักกีฬาเชกปีตะกร้ออย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น ไม่ได้ หมายความว่า ความฉลาดทางอารมณ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะหรือไม่ได้หมายความว่า ความฉลาดทางอารมณ์ไม่มีผลหรือไม่ช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านทักษะเลย ความฉลาดทางอารมณ์ยังคงมีความสำคัญ และสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะในระดับหนึ่ง แต่ไม่ถึง 95% ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ฝึกสอนฝึกทักษะทางจิตวิทยา (PST) ให้กับนักกีฬาเชกปีตะกร้อเยาวชนแห่งชาติน้อยกว่าการฝึกทักษะและเทคนิคการเล่น หรือผู้ฝึกสอนอาจจะเน้นการฝึกสมรรถภาพทางกายและทักษะการเล่นทีมมากกว่าการฝึกทักษะทางจิตวิทยา ส่งผลให้การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาอยู่ในระดับปกติ และความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีอยู่ในระดับปกตินั้น ส่วนหนึ่งมาจากพื้นฐานการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นสำคัญ เพราะคุณพ่อและคุณแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนสำคัญที่สุดในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา (Kathy J. Marshack, 2000) ดังเช่น กรณีของ เยเลนา แยนโควิช นักเทนนิสชาวเซอร์เบียใน ช่วง 5 เดือนแรกของปี 2549 เธอแพ้ 10 ครั้งรวด จนอันดับโลกของเธอตกลงมาอยู่ในอันดับ 38 ของโลก เธอหมดศรัทธาในตัวเอง แล้วพร้อมจะเดินหันหลังให้กับวงการกีฬาเทนนิส ในวัย เพียง 21 ปี แต่คุณแม่ของเธอพยายามที่จะให้กำลังใจให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่จนสุดท้าย แยนโควิช ได้แรงคิดใหม่ ๆ ด้วยการควบคุมอารมณ์ได้ เริ่มมองโลกในแง่ดี และหันมาสนุกกับกีฬาที่เธอรักอีกครั้งหนึ่ง จนปัจจุบันเธอก้าวขึ้นมาเป็นนักเทนนิสมืออันดับ 3 ของโลก แม้แต่ไทเกอร์ วูดส์ นักกอล์ฟมือหนึ่งของโลก และเป็นนักกอล์ฟที่ได้ชื่อว่า "ใจถึง" ที่สุดในโลก เพราะเขามักจะตีลูกแบบไม่ลังเลทุกช็อต ไทเกอร์วูดส์ ไม่เคยกังวลต่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากทุกลูกที่ตีออกไป ทุกครั้งที่เขาตีพลาด เขาไม่เคยจะยอมแพ้ เขาจะลองอีกและอีกที่จนกว่าจะได้ช็อตที่ได้ตั้งใจไว้ เคล็ดลับของเขาคือเขาไม่กลัวในการทดลองช็อตที่ผู้เล่นส่วนใหญ่ไม่กล้าเสี่ยงเล่น เขายอมเสี่ยงเพราะเขารู้ว่าหลังจากจบเกม ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร เมื่อเขากลับไปถึงบ้านเขาจะมีบุคคล 2 คนที่รักเขามากและให้กำลังใจให้สู้ต่อไปเสมอ นั่นคือ โอลิเวียและอีคิวที่พ่อและแม่มอบให้แก่ลูก ๆ (เดลินิวส์, 2550)

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันทั้งในภาพรวมและรายด้านอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของจิริคักดี คลังชานาญ (2547) ที่พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ภาพรวมของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนภาคอีสานกับผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยในเรื่องนี้ที่พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะทั้งในภาพรวมและรายด้าน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่เดียวกันความสามารถทางด้านทักษะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันทั้งในภาพรวมและรายทักษะทุกทักษะ

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่งผลให้ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกัน การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้มิได้หมายความว่า ความฉลาดทางอารมณ์จะไม่มีผลกับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อในครั้งนี้ เพราะถ้าพิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาจากทุกภาคอยู่ในเกณฑ์ปกติไม่แตกต่างกัน แต่ความสามารถทางด้านทักษะของนักกีฬาในแต่ละภาคสูงต่ำแตกต่างกัน ฉะนั้นนักกีฬาภาคใดที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่มีความสามารถทางด้านทักษะสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์การแข่งขันสูงด้วย ในทางกลับกัน ถ้านักกีฬาภาคใดมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่มีความสามารถทางด้านทักษะต่ำ ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์การแข่งขันต่ำตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยและสรุปผลการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติในครั้งนี้ที่พบว่า นักกีฬาภูมิภาคที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ ภาค 1 และภาค 3 ตามลำดับ เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะนักกีฬามีความฉลาดทางอารมณ์เท่ากับทีมอื่น แต่เขามีความสามารถทางด้านทักษะสูงกว่า จึงส่งผลให้เขาประสบความสำเร็จในการแข่งขันมากกว่า แต่ถ้านักกีฬา ภาค 1 และภาค 3 มีความฉลาดทางอารมณ์น้อยกว่าทีมอื่น ๆ เขาอาจจะไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันมากที่สุดก็เป็นไปได้ นั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความฉลาดทางอารมณ์ยังมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการแข่งขันของนักกีฬา

4. การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีเพศ ภูมิภาคที่สังกัด ประเภทการแข่งขันและตำแหน่งการเล่นต่างกัน

นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนทั้งชายและหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติ โดยนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.88$) ความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่านักกีฬาเซปักตะกร้อชาย ($\bar{X} = 2.88$) เล็กน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิรศักดิ์ คลังชำนาญ (2547) ที่พบว่า นักเทนนิสหญิงเยาวชนภาคอีสานมีความฉลาดทางอารมณ์ ($\bar{X} = 155.51$) สูงกว่านักเทนนิสชาย ($\bar{X} = 144.87$)

นักกีฬาเซปักตะกร้อแต่ละภูมิภาคมีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน และไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาประเภททีมเดี่ยวหรือทีมชุดก็มีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกันด้วย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกีฬาเซปักตะกร้อไม่ว่าจะเป็นทีมเดี่ยวหรือทีมชุดต่างก็จัดอยู่ในกลุ่มกีฬาประเภททีมทั้งสิ้น ซึ่งกลุ่มกีฬาประเภททีมจะมีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน แต่กีฬาประเภททีมจะมีความฉลาดทางอารมณ์ในภาพรวมสูงหรือดีกว่าประเภทเดี่ยว (บุญสม น่วมคำนึ่ง, 2546) และถ้าพิจารณาค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติประเภททีมเดี่ยวในด้านตี ($\bar{X} = 3.01$) ด้านแก่ง ($\bar{X} = 2.80$) และด้านสุข ($\bar{X} = 2.91$) กับประเภททีมชุดซึ่งมีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ในด้านตีเท่ากับ 2.97 ด้านแก่งเท่ากับ 2.79 และด้านสุขเท่ากับ 2.89 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ประเภททีมเดี่ยวสูงกว่าทุกด้าน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักกีฬาประเภททีมเดี่ยวคือ นักกีฬาได้รับการคัดเลือกจากผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมว่า เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถทางกีฬาสูงกว่าคนอื่น ๆ ในทีมหรือในจังหวัด

นั้น ๆ การที่นักกีฬาผู้นั้นได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถทางกีฬาสูงหรือดีกว่า ก็แสดงให้เห็นว่าเขาต้องมีความพร้อมที่สูงกว่าในทุก ๆ ด้านทั้งทางด้านทักษะ สมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางจิต

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาในตำแหน่งเสิร์ฟ เตะและตั้งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ถ้าวิจารณาค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ในภาพรวมของแต่ละตำแหน่งจะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ของตำแหน่งเตะ ($X = 2.93$) สูงกว่าตำแหน่งเสิร์ฟ ($X = 2.87$) และตำแหน่งตั้ง ($X = 2.88$) และถ้าวิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ทั้งด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุขของตำแหน่งเตะสูงกว่าตำแหน่งเสิร์ฟและตั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้เล่นในตำแหน่งเตะนั้นจะต้องมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ มีความภูมิใจในตนเอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะเอาชนะเหนือคู่แข่งชั้นสูง สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการเล่นได้เป็นอย่างดี เป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ที่กล่าวมาจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เตะจะต้องมีสูงมาก ๆ และควรจะมากกว่าตำแหน่งอื่น ๆ เพราะเป็นตำแหน่งที่มีผลต่อการรับ การรุก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำคะแนน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและปฏิบัติ

1. เยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ เยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนกีฬาของแต่ละจังหวัดแต่ละภูมิภาค จำนวนน้อยมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 และภาค 5 ยกเว้นภาค 4 ซึ่งเป็นจังหวัดทางภาคใต้ที่มีนักเรียนมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปอยู่มากพอสมควร จากข้อมูลตรงนี้ชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนกีฬาหลายภูมิภาคประสบความสำเร็จ แต่บางภูมิภาคไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร องค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องระดับนโยบายน่าจะเข้ามาดูแลปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมีอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งสมควรได้รับการพัฒนา และที่น่าสังเกตก็คือ นักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันมีความฉลาดทางอารมณ์ที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติน้อยที่สุด แต่นักกีฬาภาค 2 มีความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันสูงกว่า 3 ภาค และนักกีฬาทั้งหมดมาจากโรงเรียนกีฬา นั้นแสดงให้เห็นว่า โรงเรียนกีฬาซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่รับผิดชอบการเรียนการสอนเรื่องกีฬาโดยตรง ก็ยังให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะกีฬาและสมรรถภาพทางกายมากกว่าการฝึกทักษะทางจิตวิทยา ฉะนั้นองค์กรหรือหน่วยงาน หรือผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ควรจะช่วยกันผลักดันให้มีการฝึกทักษะทางจิตวิทยา (PST) มากขึ้นกว่าเดิม

3. นักกีฬาภาค 4 หรือภาคใต้มีความฉลาดทางอารมณ์ที่สูงกว่าปกติเป็นอันดับสอง รองจากภาค 3 แต่มีความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันต่ำกว่าทุกภาค องค์กร หรือหน่วยงาน

หรือผู้รับผิดชอบกีฬาเซปักตะกร้อทางภาคใต้จึงควรที่จะร่วมกันพิจารณาหาแนวทางแก้ไข เพื่อพัฒนา ศักยภาพของนักกีฬาเยาวชนทางภาคใต้ให้มีศักยภาพที่สูงขึ้น

4. กีฬาเซปักตะกร้อเป็นทักษะกีฬาที่เยาวชนมุสลิมนิยมเล่นกันมากกว่ากีฬาหลาย ๆ ชนิด แต่การแข่งขันครั้งนี้ไม่มีตัวแทนนักกีฬาที่นับถือศาสนาอิสลามเลย แม้แต่ตัวแทนนักกีฬาที่มาจากจังหวัด ยะลาก็ไม่มีนักกีฬาที่นับถือศาสนาอิสลาม มีเหตุปัจจัยอะไรทำให้เป็นเช่นนั้น และทำอย่างไรจึงจะให้นักกีฬามาจากหลาย ๆ เชื้อชาติ ศาสนา คำถามเหล่านี้ องค์กร หน่วยงาน และผู้รับผิดชอบควรจะร่วมกัน คิดร่วมกันทำ เพื่อขยายฐานการออกกำลังกายและความเสมอภาคทางการกีฬา

5. จากข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าสมาคมกีฬาตะกร้อแห่งประเทศไทย หรือการกีฬา แห่งประเทศไทย ควรจะจัดสัมมนาผู้ฝึกสอนระดับชาติและนานาชาติ โดยเลือกเชิญเฉพาะผู้ฝึกสอนที่มี ประสบการณ์สูง เป็นผู้ฝึกสอนดีเด่นระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับชาติ มาสัมมนา 3 เรื่องหลัก ๆ คือ หลักและวิธีการฝึกทักษะ สมรรถภาพทางกายและจิตใจ โดยการสัมมนาครั้งนี้จะเปิดโอกาสให้ ผู้ฝึกสอนแบ่งกลุ่มตามหัวข้อที่สนใจ หัวข้อละ 5-7 คน แล้วให้ผู้ฝึกสอนแต่ละกลุ่มสัมมนาในหัวข้อนั้น เพื่อให้ผู้ฝึกสอนแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และพูดถึงเทคนิคและวิธีการฝึกที่ใช้อยู่และได้ผล หลังจากนั้นนำเอาเทคนิคและวิธีการเหล่านั้นมาบูรณาการร่วมกัน เพื่อคัดกรองเทคนิคและวิธีการฝึกที่ดี ที่สุดในเรื่องนั้น มานำเสนอในที่ประชุมใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทุกกลุ่มจะต้องทำลักษณะนี้หลังจากนั้น ผู้รับผิดชอบโครงการจะนำเอาเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้มาเรียบเรียงใหม่ โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำเอกสาร ฉบับนี้ สมาคมกีฬาตะกร้อหรือการกีฬาแห่งประเทศไทยก็จะได้นั่งสื่อที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการฝึกกีฬา เซปักตะกร้อที่ดีฉบับหนึ่งของประเทศไทย เมื่อจัดพิมพ์เสร็จก็จัดส่งให้กับผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการสัมมนา ทุกท่านเพื่อจะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับการฝึกนักกีฬาเซปักตะกร้อต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ผลจากการวิจัยในเรื่องนี้ คณะผู้วิจัยได้ประสบการณ์และข้อคิดเห็นในบางประเด็นที่จะนำมา เป็นข้อเสนอแนะแก่ท่านผู้สนใจดังนี้

1. การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความฉลาดทางอารมณ์และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬา ควร จะศึกษาในชนิดกีฬาที่มีสถิติการแข่งขัน และเป็นกีฬาเดี่ยวหรือกีฬาบุคคล เช่น กีฬาวolleyball มวย กรีฑา บริดจ์ และหมากรุกกระดาน เป็นต้น ทั้งนี้เพราะการวัดความฉลาดทางอารมณ์เป็นการวัดรายบุคคล ถ้าผลสัมฤทธิ์การแข่งขันวัดออกมาเป็นรายบุคคลด้วยก็จะทำให้สามารถนำข้อมูลทั้งสองส่วนมาวิเคราะห์ หาความสัมพันธ์หรือเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจนขึ้น

2. ควรศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีการแข่งขันแบบปะทะหรือต่อสู้ป้องกัน ตัว เช่น มวย เทควันโด ยูโด กับชนิดกีฬาที่ต้องใช้ความสงบ ใช้ความแม่นยำ เช่น ยิงปืน ยิงธนู และ

ชนิดกีฬาที่ต้องใช้สติ สมาธิและสมองมาก ๆ เช่น บริดจ์ และหมากรุกกระดาน เพื่อนำมาเปรียบเทียบกันว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านใด มีสูงต่ำมากกว่ากัน จะได้เป็นข้อมูลพื้นฐานนำไปสู่การพัฒนาต่อไป

3. ควรจะศึกษาเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างนักกีฬาเซปักตะกร้อทีมชาติไทย กับทีมชาติมาเลเซีย และทีมชาติอื่น ๆ ที่มีความสามารถทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันใกล้เคียงกันในกีฬาซีเกมส์หรือเอเชียนเกมส์ เพื่อจะได้ทราบข้อมูลว่านักกีฬาทีมชาติใดมีสมรรถภาพทางจิตใจ สูงกว่ากัน จะได้หาแนวทางในการเสริมสร้างและพัฒนาให้นักกีฬาได้ถูกทิศทาง

4. ควรจะมีการศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีตัวแปรอิสระหลาย ๆ ตัวต่างกัน เช่น ศาสนา การศึกษา การเลี้ยงดู รูปแบบการฝึก เป็นต้น

5. สืบเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติที่นับถือศาสนาอื่น ๆ ไม่ผ่านการแข่งขันรอบคัดเลือกเข้ามาเป็นตัวแทนนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติ จึงมีแนวความคิดว่า ควรจะศึกษาวิจัยเรื่อง "เส้นทางการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งการเป็นนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติ หรือนักกีฬาทีมชาติไทยของเยาวชนหรือประชาชนที่นับถือศาสนาอื่น ๆ